

Historische beschrijving van het ontstaan van de Gereformeerde kerk te Ureterp

Bijlage I

De oudste signalen dat er christenen wonen in Ureterp blijkt uit het feit dat het Bisdom in Utrecht melding maakt van een kapel in Urathorp in de 13^{de} eeuw. Restanten uit vermoedelijk 1250 van dit Godshuis zijn nog terug te vinden in de monumentale Sint Petruskerk, de 'Sint Piter' aan het Selmien. Na de Reformatie in 1580 is het een protestantse kerk geworden en is het vandaag nog steeds in gebruik bij de Hervormde Gemeente Opsterland Noord. Rond 1850 waren er een 10-tal gemeenteleden die over gingen naar de kerk van de Afscheidenen en sloten zich aan bij de Gereformeerde kerk in Drachten. Tien jaar later, dus in 1860, was deze groep uitgegroeid tot een 40-tal personen en zij kregen toestemming van 'Drachten' om een eigen kerkgebouw te stichten in Ureterp. Dit werd een kerkgebouw aan De Feart aan de westkant van de huidige pastorie. In 1908 werd er een nieuwe kerk gebouwd aan de oostzijde. Dit kerkgebouw is in 1977 geheel gerenoveerd en in 2005 nog een keer grondig gemoderniseerd. De gereformeerde kerk in Ureterp heeft geweldige bloeiperioden gekend maar ook dieptepunten. De kerk(gemeenschap) brak door de kerkstrijd van 1942 in tweeën. De Gereformeerden synodaal moesten noodgedwongen tijdelijk erediensten houden in een noodkerkgebouw. Begin '60 jaren mochten zij zich verheugen in een nieuwe prachtige kerk in het centrum van het dorp, die onlangs ook grondig is verbouwd.

De bloei van de gemeente van het gereformeerde deel van ons dorp Ureterp is vooral te zien na de totstandkoming in 1860. In Ureterp was er een sterke wil om predikanten te beroepen die hun studie hadden gevolgd in Kampen. Daarmee is aangegeven dat er een grote verbondenheid was met de Afscheiding van 1834 en dat er een grote waarde werd gegeven aan gereformeerd onderwijs in prediking en pastoraat. Dit wierp ook zijn vruchten af. Was er de eerste 15 jaar onder 4 predikanten een groei van 40 naar 160 leden, in de periode daarna van 30 ambtsjaren van ds. G. van Wageningen was er een groei van 160 tot 560 gemeenteleden. Er werden veel volwassen personen gedoopt. Hij leidde niet alleen begrafenissen van gemeenteleden maar ook vaak van niet-kerkelijken.



In zijn ambtsbediening werd de eerste christelijke "school met de Bijbel" geopend aan de Vaart op de plek waar nu Benzinstation D. Wagenaar is gevestigd.

In zijn tijd speelde eveneens de Doleantie(1886) en de Vereniging (1892). Wat landelijk zijn beslag kreeg moest ook in Ureterp over worden beslist. In Ureterp waren de gemeenteleden niet geestdriftig om de gereformeerden te verenigen met de Dolerenden (de afgescheidenen uit de Hervormde kerk onder leiding van dr. Abraham Kuiper) omdat de Dolerenden de Afscheiding van 1834: "niet willen zien, zoals wij die zien". Toch conformeert de kerkenraad zich, met de uitdrukkelijke wens dat 'de school van de opleiding tot predikant' in Kampen blijft. Vooral was men beducht voor de invloed van het onderwijs van dr. A. Kuiper over Verbond, Doop en Veronderstelde Wedergeboorte. Ook zag men dat er 'te veel Hervormde' invloeden in de kerk zouden worden ingebracht m.b.t. de kerkregering; is de kerkenraad eerstverantwoordelijke of een synode?

Veel werd er onderling door de gemeenteleden gesproken over eerdergenoemde zaken: “ben ik wel een kind van God, ben ik wél uitverkoren?”. “Waarom merk ik dat ik een wedergeboren christen ben?” In Ureterp veroorzaakte dit nog een lichte deining rond 1905. Een aantal gezinnen scheidde zich af en voegden zich bij de Christelijk Gereformeerde kerk (de kerk die niet met de Vereniging was meegegaan). Vanuit de gemeente van Ureterp ontstonden ook de kerkelijke gemeenten in Drachtster Compagnie en Siegerswoude. De jaren '20 en '30 van de vorige eeuw kenmerken zich m.n. in een gestage groei onder leiding van de bezielende predikanten J.E. Reijenga en H.Hazenbergh. Er werden verschillende verenigingen opgericht, zoals Jongelingsverenigingen en vooral een Evangelisatiecommissie. Ds. Reijenga richtte zondagscholen op en leidde tent-evangelisatie en eens per maand 'sprak' hij op een zondagavond. Ook hij maakte zich sterk voor de 'Kamper school'. Tijdens de 100 jarige herdenking van de Afscheiding in Utrecht, in zaal Tivoli, waar de Minister president Dr. Colijn voorzitter was, stief hij in de zaal. De volgende dag las zijn zoon de preek voor die hij in voorafgaande week had gemaakt. (ds. Reijenga bezocht in zijn leven nog Pietje Baltus, de vrouw die een grote invloed heeft gehad op de latere ontwikkeling van het denken van dr. Abraham Kuyper en schreef daar een brochure over) Vlak voor de 2^{de} wereldoorlog leidde ds. Hazenbergh de gemeente. Hij bouwde als jonge predikant het kerkelijke leven nog verder uit. Bij hem deden grote groepen jongeren en getrouwden belijdenis van het geloof en voerde hij een aantal vernieuwingen in m.b.t. de liturgie en eredienst. Ondanks de economische crisis van de jaren '30 werd veel aan de kerk



gegeven, ook in stoffelijke dingen. Tijdens zijn 5-jarige ambtsperiode brak de oorlog uit. Kort na uitbreken deed ds. T.H. Medendorp zijn intrede in de gemeente. De gemeente telde toen 881 leden. Jaarlijks kregen 230 gezinnen (adressen) huisbezoek van de predikant met de wijkouderling en aan 150 doopleden werd catechisatie gegeven. De gevolgen van de oorlog gingen aan Ureterp niet voorbij. Een aantal leden moesten in Duitsland werken. Andere leden namen onderduikers

in hun gezinnen op. Er moest ingespeeld worden op de lectuur die werd verspreid met propaganda voor het nationaal socialisme. Tijdens de eerste oorlogsdagen bleven alle opgeroepen militairen gespaard, evenals tijdens de 5 jaar bezetting. Hard sloeg het in toen tijdens de bevrijding er toch drie dorpsbewoners omkwamen, waarvan twee gemeenteleden. Om nog maar te zwijgen van het drama wat zich in het naburige wachtpost van de Duitsers op Trimunt voltrok. Daar werden 16 onschuldige mensen doodgeschoten tijdens de oorlog.

Juist in deze tijd ontstond er een climax rond de al jaren gaande verschil van inzicht rond Verbond, Doop en Wedergeboorte. Wat steeds in de gereformeerde kerken werd beschouwd als een meningsverschil werd door de synode van Utrecht 1942 tot een leergeschil verheven. De synode voelde zich geroepen uitspraak te doen in het verschil van gevoelens over genoemde zaken. Juist in oorlogstijd leefde dit niet sterk in Ureterp. Er verscheen weinig lectuur om de ontwikkelingen te kunnen volgen en er was over het algemeen grote overeenstemming in deze materie. Toen in 1942 de kerkenraad van Ureterp een brief kreeg van de synode dat de meningsverschillen toch zouden worden behandeld, hoewel geen enkele kerkelijke gemeente om behandeling had gevraagd, namen men er alleen maar kennis van. Ook toen er bericht kwam dat er een leerbeslissing was gevallen en dat iedere predikant en kandidaat overeenkomstig moest preken en handelen kwam de kerkenraad van Ureterp er niet door in beweging.

Door brieven van verontruste predikanten (en later ook van prof. K. Schilder in kwestie, waarin hij stelde niet verder met een vrij geweten aan de TH kon onderwijzen kwam er breed verzet tegen de gang van zaken. De gezamenlijke kerken binnen de classis Drachten stuurden een brief naar de synode met het verzoek om de kwestie over de leergeschillen van haar agenda af te voeren. Omdat een verontrustende brief van dr. Schilder niet door de synode in behandeling werd genomen schreef hij een brief naar alle kerkenraden om zijn moeiten kenbaar te maken. Dit werd door de synode hoog opgegeven en Schilder werd als scheurmaker voorgesteld. Een klein aantal gemeenteleden vroegen om voorlichting over de leerbesluiten. Voordat deze voorlichting kon worden gegeven kwam via een krantenbericht binnen dat prof. Schilder was geschorst als hoogleraar en als predikant. Met de kennisneming van dit besluit van de synode zette dat de verhoudingen in de gemeente van Ureterp op scherp. De kerkenraad deed een brief toekomen aan de classis Drachten om hun verontrusting kenbaar te maken (op voordracht van 9 stemmen vóór en 2 tégen). Later in dat jaar werd K. Schilder afgezet en was de kerkscheuring landelijk een feit (1944). De kerkenraad van Ureterp had nog geen definitieve houding aangenomen in de gang van zaken. Op verzoek van één broeder uit de gemeente werd de hele gang van zaken besproken en werd aan de gemeente kenbaar gemaakt dat er voorlichting zou worden gegeven door van beide 'kanten' sprekers uit te nodigen. Van synodale kant is dit gebeurd, van andere zijde kon niet meer doorgaan omdat beide uitgenodigde predikanten inmiddels waren geschorst. De houding van de kerkenraad bleek daardoor dat ze nog altijd solidair was met de synode. Ze deed de synode een brief toekomen dat ze zich schikte in de besluiten, hoewel met bezwaard hart en met de mededeling dat zij haar bezwaren op een volgende synode kenbaar zou maken. De verhoudingen binnen de classis Drachten waren blijkbaar ook nog steeds niet gewijzigd. Op de visitatie-vraag hoe de kerkenraad van Ureterp in de materie stond antwoorde alle kerkenraadsleden één voor één dat ze achter de preses (ds. Medendorp) stonden. Op de classisvergadering achtte zich ook niemand geroepen om 'Ureterp' te vermanen over zijn anti-synode houding.

Toch keerde het tij. De kerkenraad wilde geen overhaaste stappen zetten en wilde zich en de gemeente breed laten voorlichten. In preken werden de zaken benoemd wat niet door alle leden op prijs werd gesteld. Er kwamen bezwaren tegen bepaalde gedachten. Toch werden ook pro-synode ambtsdragers bevestigd, wat mee veroorzaakte dat er een andere geest ging ademen dan tevoren. Dit spitste zich toe toen in april 1946 de synode antwoordde op de brief van Ureterp dat prof. Schilder zich had moeten neerleggen bij de genomen besluiten en in appel had moeten gaan bij de volgende synode. Vreemd vond 'Ureterp' deze gang van zaken, want de synode van 1942 had zichzelf gecontinueerd en was daarmee rechter in eigen zaak geworden. Nadat er twee lange avonden is gesproken leest ds. Medendorp de bezwaren voor en de akte om zich vrij te maken van de synodebesluiten. Op 12 april 1946 stemmen 8 kerkenraadsleden ervoor en 5 zich tegen. De vijf tegenstemmers gaven te kennen zich niet te conformeren. Dit bracht een precaire situatie met zich mee. De wegen gingen uiteen. Er volgde een hele reeks gebeurtenissen die vooral te maken hadden met de zeggenschap over het kerkgebouw en het gebruik daarvan. Uiteindelijk na veel strijd daarover bleef het kerkgebouw in eigendom van de Gereformeerden vrijgemaakt. Niet alleen de theologische / geestelijke strijd heeft veel onderlinge verhoudingen verstoord maar vooral ook de strijd over stoffelijke zaken zoals de kerkelijke goederen.

Deze gevoelige zaken kreeg begin deze eeuw nog een nabrander toen Omrop Fryslan meende een documentaire te moeten maken over: Het verdriet van Ureterp. Er werd zout in oude wonden gestrooid. Na verloop van tijd kreeg dit toch een positieve wending en vonden de wederzijdse kerkenraden elkaar om in gesprek te gaan. Deze nog prille toenadering wordt verder uitgebouwd.

De achtergronden van de geestelijke ligging van de kerkelijke gemeente van Ureterp.

Bijlage II

In het historische overzicht is een hele rij feiten en gebeurtenissen opgesomd. Daarmee is weinig aangegeven waar het inhoudelijk over ging. Ook niet wat er nu karakteristiek voor Ureterp is. De vraag is of dit voor ons vandaag nog relevant is.

In ons gemeentelijk samenleven anno 2015 en 2016 zijn er een aantal gemeenteavonden georganiseerd waarin o.a. met elkaar gesproken is over wat gereformeerd en wat evangelisch is. Wat kunnen wij van hen leren wat zij van ons? Waarom hechten leden van de gemeente aan het gereformeerd zijn. Anderen vinden dat evangelische mensen vaak een blijer geloofsleven uitstralen. Velen vragen om vernieuwing in onze erediensten en in de omgang met God door de heilige Geest. Hadden onze voorouders wel een goede visie op wat de kerk eigenlijk is? Waarom brak ook onze gemeente in tweeën na 1942. Was het wel waard om de kerk te laten scheuren? Waren onze voorouders nu echt zo dom om het uit de hand te laten lopen? Of kunnen wij er juist wat van leren? Het valt op dat genoemde geestelijke zaken als Verbond, Doop en Wedergeboorte ook vandaag nog steeds mogen genieten van veel aandacht en onderwerp van gesprek zijn. Rond 1944 (vrijmaking) was er op één punt grote overeenstemming tussen de 'strijdende' partijen. De toen nog ongedeelde synode (1942) sprak uit: "dat het genadeverbond van zulk *fundamentele betekenis* voor het geloofsleven is ,...". Alle betrokkenen wisten dat men hier met een belangrijk gemeenschappelijke overtuiging te doen had.

Geestelijk gezien heeft Ureterp door met de Afscheiding (1834/1860) mee te gaan gebroken met de Hervormde kerk met in hun ogen dodelijke gevaar van de vorming van de vrome kring, van godsdienstige zielen met aandacht voor de roerselen van eigen ziele-leven. Zo was bij de ene gelovige het verstand (de ratio) dé manier om God en zijn evangelie te leren kennen terwijl dat bij de ander d.m.v. het gevoel (of intuïtie) ontvangen móest worden. Dit werkte of verhevenheid of lijdelijkheid in de hand. Toch hielden beide visies in dat men geloofde in de mogelijkheid van de mens om zelf een *'bijdrage te leveren aan zijn lot en meer in het bijzonder aan zijn zaligheid'*. Daar kwam bij dat de Staat der Nederlanden 'baas' van de kerk werd onder Koning Willem I, dit mede om godsdienstige kwesties door de overheid te laten reguleren. Kenmerkend voor de visie van de Afscheidenen werd, in overeenstemming met de Reformatie en ds. De Kock, dat ieder mens: *"Indien ik ook maar één zucht tot mijn zaligheid moest bijbrengen, dan was ik voor eeuwig verloren"*. De afgescheidenen vroegen aandacht, niet voor de verhevenheid, ook niet de lijdelijkheid, maar de *zekerheid* van Gods Genadeverbond. Gelovigen wisten zich weer geroepen om van hoorders van het Woord, daders van het Woord te worden. Niet om iets te verdienen, maar door Zijn geweldige genade mochten zij in dienst staan van Koning Jezus.

Maar ook in de kerk van de Afscheiding kwam deze genade onder zware druk te staan. Want wordt genade niet door Gods Verkiezing en Verwerping in de kiem gesmoord? Is Verkiezing niet de grote stoorzender? Als een boemerang kwam de onzekerheid terug.

De vrede met God die sinds de reformatie zich de harten van de mensen had weten te veroveren werd opnieuw bedreigd. Zo komen Verbond en Verkiezing tegenover elkaar te staan. Maar, zo stelden gereformeerde denkers, God stelt niet de vraag of wij tot de kring van de Uitverkorenen horen, maar of wij Jezus Christus de Middelaar van het Verbond willen aanvaarden. God roept tot geloof: 'Christus is de spiegel van onze verkiezing' (Calvijn). Toch bleef óók in de kerken van de Afscheiding een geest van lijdelijkheid en zelfbeschouwing. Duidelijk werd de gemeente vanuit het Woord onderwezen dat de weg van het geloof betekent: 'afzien van jezelf en het leven alleen in Christus vinden'. De geest van lijdelijkheid en zelfbeschouwing (subjectivisme) bleef lang doorwerken, ook na de Doleantie van 1886 en de Vereniging van 1892 en daarna in aanloop naar de Vrijmaking. En zelfs tot in onze eigen tijd.

Met de komst van het onderwijs van Dr. Abraham Kuyper werd een nieuwe theologie, waarin het begrip de 'antithese' (tegenstelling) een voorname plaats innam. Bij hem werkte de tegenstelling niet alleen tussen mensen vanwege geloof en ongeloof. Maar hij bracht ook een tweedeling in de Wedergeboorte die bij de gelóvige een nieuwe levenskiem tot stand moest brengen. Kuyper ging er van uit dat er twee soorten gelovigen zijn: 'mensen bij wie door een 'van buitenkomende daad door wedergeboorte *een in het*

zijn (bewustzijn) een principiële verandering tot stand komt'. En er zijn mensen bij wie dat niet tot stand komt. Daar was geen brug over te leggen. 'De wedergeboren mens had contact met de wezenlijke wereld, die de idee van de werkelijke dingen schouwt, de eeuwige idee'. Dr. Kuyper bouwde daar een hele beschouwing om heen met



veel tegenstellingen. Uitdrukkingen als 'echte doop' en 'schijndoop' klinken ons bekend in de oren. De wedergeboorte werd de grote vóóronderstelling bij de doop. Was er geen wedergeboorte dan ook geen doop als goddelijk merk op het goddelijke werk. In werkelijkheid bewerkte Kuyper een hernieuwd subjectivisme. Met zijn theologie wilde hij verbinden maar het bewerkte uiteindelijk verwijdering.

Dit betekent niet dat wij dr. A. Kuyper niet kunnen herdenken als één van de grootste gereformeerde denkers en leider.

Hij schaamde zich nooit voor de naam van zijn Heer. Mee door zijn inzet werd de gereformeerde wereld een wereld die er wezen mocht. Een solide georganiseerde wereld. Maar in de kerken werd in de prediking een verontrustend element in stand gehouden: geld de objectieve waarheid nu wel subjectief voor mij? Er werd wel een *weg* naar Christus *toe* gepredikt maar niet de *weg* die Christus *is*, middelaar van het Verbond. Gelovigen voelden zich vaak niet meer dan bedelaars, die langs de wel-voorzien etalages werden geleid. Maar wat voor ogen lag, lag achter het glas. En hij wist dat hij geen cent op zak had (in zelfonderzoek). Maar deze onzekerheid had slechts een *persoonlijke* functie.

Want waar de wedergeboorte werd verondersteld, werd het ontdekkende Woord van God lam gelegd. Tegelijk was er een 'gereformeerde wereld' die leefde in solide zelfverzekerdheid. Maar het Verbond verontruste aan beide zijden niet meer.

Hier was wel oog voor, getuige het feit dat men naarstig op zoek ging naar een goede evenwichtsconstructie tussen objectivisme en subjectivisme. Dit gebeurde in allerlei (reformatorische) kerken van licht tot zwaar bevindelijk en veroorzaakte allerlei stromingen. In sommige kerken werd de constructie van de veronderstelde wedergeboorte - tot het tegendeel blijkt - ingewisseld voor de niet-veronderstelde wedergeboorte. Het was echter niet meer dan een cirkelredenering, want beiden meningen waren gebaseerd op een veronderstelling. Wat dankzij Kuiper een tijdlang als stabiele factor in de kerken heerste, verschrompelde toch weer en de geloofskracht zank in. Dit werd mee veroorzaakt door een dialectische prediking (scherpzinnig redeneerkunde) wat leidde tot een geestelijke gearriveerdheid en bevestiging van verkregen posities. Tegen die prediking confronteerde zich o.a. de jonge dominee K. Schilder maar ook andere toen bekenden als J.C.Sikkel en S.G. de Graaf. Door hen werd geen nieuw theologisch systeem opgezet naast dat van Kuiper. Wel werd een uitweg in de nood aangewezen in de prediking als verkondiging van het recht en de trouw van God, heel de omgang van *Gód-met-ons* én *óns-met-God*. Het werk van de triniteit (drie-enige-God) kreeg een centrale plek in de prediking: Lof aan de Schepper die vrijmaakt tot de dienst; die in Christus Verlosser is op weg naar de volkomenheid van al zijn werk én; door de Geest bekwaamt om méé te gaan. Zo ging men kijken naar Gods Verbondsvolk. Zo werden mensen weer uitgetild boven de cultus van zelfverzekerdheid en de cultus van de onzekerheid. Dan kom je de religie van de vanzelfsprekendheid te boven (in de kerk zit ik altijd wel goed) en wordt je ook niet de doodlopende weg van de twijfel opgestuurd (is het met míj wel goed?).

Het ligt bijna voor de hand dat er tegenstand komt voor deze 'nieuwe' theologie. Want, zo vroegen sommigen, betekende dit niet dat de 'veronderstelde wedergeboorte' moest wijken voor de 'vastgestelde wedergeboorte'. Want vroeg men als de 'nieuwe' preek luidt: "je bént een kind van God", wat was dat anders dan: "jij bént wedergeboren"? Want wie geen zicht had op Gods beloften en de daarop geschonken rechten in het Verbond moest die uitspraak wel subjectivistisch interpreteren. Zo vroeg men zich af: blijft er zo wel ruimte voor het zelfonderzoek? Dit werd de grote toetssteen op twee synodes, die van 1936 en 1942/43. Sprak men in 1936 nog over twee afzonderlijke zaken: Genade-Verbond én zelfonderzoek, in 1942/43 werden ze aan elkaar gekoppeld onder één thema. In de daarop volgende behandeling wordt er een tegenstelling gemaakt tussen de door de Here geschonken rechtspositie (Gods beloften in het Verbond) én de subjectieve gesteldheid van de gedoopte (een gesteldheid die moest dienen om aan de éne kant de kloof te overbruggen tussen het menselijk hart met zijn twijfels én de zekerheid van het geloof aan de andere kant). Op dat punt hebben veel generaties zich gevangen laten nemen om *in zichzelf* de grond te zoeken voor de zekerheid van het geloof. En is er veel geleden op dat gebied: aarzelingen, onzekerheid, kwelling, onrust en zelfverachting. Zekerheid van het geloof bleek slechts bereikbaar via zekerheid van je verkiezing.

Van bezwaarde zijde (de veelal latere 'vrijgemaakten') was men de mening toegedaan dat het zelfonderzoek mag leiden tot de zekerheid van het geloof, in het licht van Gods beloften en geboden en na te gaan hoe men leefde voor de Here.

De jaren na de vrijmaking verkeerde de gemeente van Ureterp in een betrekkelijk kerkelijke rust. In begin jaren '60 werd nog een samenspreking gehouden met de synodaal gereformeerden. Dit n.a.v. 'De Terzijdestelling' van de 'Vervangingsformule' van 1946, in 1959. De synodale synode voerde in beide besluiten verzachtende argumenten aan m.b.t. de besluiten van 1905 en 1942. Tegelijk werd gesteld dat de genomen besluiten overeen kwamen met de Schrift en belijdenis en niet prijsgegeven konden worden (1946). Ook dogmatisch oordeelde zij dat er niets mis was met de zakelijke inhoud van de synodebesluiten in 1946. Beide besluiten hadden tot doel om de genomen maatregelen te verzachten en om ontwikkelingen tot hereniging met de vrijgemaakten niet tegen te staan. Sommige gereformeerde kerken (vrijgem) voelden sympathie voor het ingenomen standpunt van de synode. Dit bracht opnieuw pijn met zich mee in onze kerken. In de jaren '60 ontstonden mede daaruit de 'buitenverband kerken', nu de Nederlands Gereformeerde Kerken. In Ureterp speelde deze gang van zaken lang niet zo hevig als elders in het land. In deze periode stond de gemeente onder 'stevige' leiding van de kerkenraad en ds.T.H. Medendorp. Veel werd er in die periode gedebatteerd over 'de doorgaande reformatie' en 'de ware kerk' of 'de enige ware kerk'. Die 'reformatie' zette zich in Ureterp stevig in en door. Als uitvloeisel ontstonden grote afdelingen van b.v. het Gereformeerd Politiek Verbond (nu opgegaan in de Christen Unie) en de vakorganisatie Gereformeerd Maatschappelijk Verbond (nu CGMV; Christennetwerk GMV) om twee belangrijke te noemen. De gereformeerde zuil stond op stevige benen, zij het dat niet iedereen er in mee kon gaan. Beide organisaties zijn nu, anno 2016, open gesteld voor niet-vrijgemaakte leden. De grote ontzuiling heeft plaatsgevonden en op veel plaatsen is toenadering en samenvoeging met de Nederlands Gereformeerde kerken wat ook geldt voor de in 1892 ontstane Christelijke Gereformeerde kerken. Omdat er in Ureterp betrekkelijk weinig inwoners zijn afkomstig uit die beide kerken is de discussie over samenwerking inhoudelijk minder gevoerd.

Wel is er affiniteit met Evangelische stromingen en beweging. Een aantal leden van de gemeente bezoeken (regelmatig) ook kerkdiensten bij de Vrije Baptisten gemeente Bethel in Drachten. Enkele leden zijn ook lid geworden van die gemeente.

Over het algemeen hebben de leden van de gemeente in Ureterp een sterke verbondenheid met de gereformeerde prediking. Er wordt gehecht aan goed catechetisch onderwijs. Hoewel de meeste leden van de gemeente niet hooggeschoold zijn, is er een redelijke goede kennis van Gods Woord en de belijdenis. De gemeente bestaat voornamelijk uit leden die zichzelf zien als 'doeners'. Er is veel omgang met elkaar en wordt er naar elkaar omgezien. Er zijn ook veel familiebanden. Toch zijn er leden die 'buiten de boot vallen'.

Velen hebben een introverte levenshouding, eerst denken voordat ze praten. Er is voortdurend een innerlijke monoloog gaande. Leden met een extraverte levenshouding hebben dat innerlijke gesprek niet in die mate. Zij richten zich meer op wat van buiten naar hun toekomst en reageren daarop. Niet alle leden zitten op dezelfde kerkelijke - geestelijke lijn. Er zijn leden die veel missen in de prediking en pastoraat. Er is een weerstand tegen bepaalde facetten m.b.t. de gereformeerde leer in de prediking. Sommigen vinden dat de aandacht voor de 10 geboden (Wet) in de prediking niet meer zo nadrukkelijk aan de orde moet komen. Dit wordt beleefd als domper op het blijde dat het evangelie wil zijn.

De Levensbron

Om tegemoet te komen in dit beleefde gemis bezoeken sommigen conferenties in het land en/of organiseren ook zelf activiteiten in de naaste omgeving. Enkele leden zijn nauw verweven met het in Ureterp jaarlijks gehouden 3:16 Festival. Uit dit festival is de organisatie Unite in Christ ontstaan. Dit is een interkerkelijke beweging met mensen die zich geroepen weten om christenen te verbinden en het evangelie onder de mensen te brengen in het noorden van Nederland. Ze organiseren conferenties en toerusting trainingen voor christenen om te groeien in geloof.

De gemeente had tot voor kort nog een redelijk goed functionerende evangelisatie commissie en activiteiten. Dit is al gedurende jaren aan het afbrokkelen. Er is wel tijd en energie in gestoken om dit weer op pijl te brengen maar dit heeft blijkbaar niet voldaan aan de verwachtingen.

Deze bijlage heeft een open eind. De lezing van het gemeenteprofiel geeft meer inzicht van waar de gemeente nu staat en om de vragen en behoeften beter te kunnen interpreteren.

Maart 2017